

INGE
DUINE

OP GLAD

LIJUS

THRILLER

Op glad ijs

Eveneens van Inge Duine:
De laatste Tour

INGE DUINE

OP GLAD

IJS

De Fontein

Voor mijn ouders

Daar lag ze. Half onderuitgezakt tegen de muur, op haar linkerzij. Het bloed liep in dunne stralen naar de grond, en de rode plas onder haar werd steeds groter. Het was ongetwijfeld lastig om de betonnen muur en vloer schoon te maken. Het zou in ieder geval veel tijd kosten.

Ze was altijd al een bijtertje geweest, iemand die niet zo snel opgaf. En zelfs nu ze eindelijk dood was, bleef ze een blok aan hun been. Met die tekst op haar borst. Een middelvinger was het, een dikke *Fuck you* naar hem, het IOC en alle anderen die er verder iets mee te maken hadden. Ze hadden haar geslagen, gestompt, gewurgd en verkracht. Voor de goede zaak. Maar dat had ze allemaal overleefd.

En nu was ze eindelijk dood.

Eindelijk.

Vrijdag 8 februari 2002

‘Gooi er nog maar een blok op, Sam,’ zei Sue terwijl ze de deur naar de gang dichtdeed die Robert had laten openstaan.

‘Je hebt gelijk, we zullen het vuurtje nog eens opstoken,’ zei Sam en hij gooide het bovenste houtblok uit de mand naast zijn luie stoel op het vuur. ‘We willen niet dat onze gast het koud krijgt.’

‘Gast?’ Sue ging weer op de bank zitten en klopte op Jennifers been. ‘Aanstaande schoondochter zul je bedoelen.’

‘Ik ben nou eenmaal een koukleum,’ verontschuldigde Jennifer zich en ze trok, zichzelf omhelzend, haar knieën nog wat dichter naar zich toe. De plavuizen vloer in huize Parker was koud, bijna net zo koud als een ijsvloer. Ondanks de gloed die het opflakkerende vuur verspreidde werd alleen de buitenkant van haar lijf wat warmer.

‘Een koukleum,’ zei Sam hoofdschuddend. ‘Hoe is het mogelijk?’

Jennifer haalde haar schouders op, alsof ze wilde zeggen dat ze er ook niets aan kon doen dat ze het nu eenmaal snel koud had. Volgende keer nam ze in ieder geval haar pantoffels en een deken mee.

Eindelijk was het zover: de start van de Olympische Spelen waar ze zo lang naar had uitgekeken. Het kabaal van het vuurwerk dat zojuist was afgestoken om de start van de openings-

ceremonie te markeren was zelfs hier, tot in een van de buitenwijken van Salt Lake City, te horen geweest. *Light the fire within* was deze twee weken de slogan van de hoofdstad van Utah en het bijbehorende logo was een blauwe toorts met vlam, hoewel sommigen er een geel-rood-blauwe sneeuwvlak in zagen.

Op de televisie was inmiddels te zien dat een Amerikaanse vlag het olympisch stadion werd binnengedragen. Toen de camera op de vlag inzoomde was goed te zien dat hij gescheurd was, precies tussen de derde rode en de derde witte baan, richting het blauwe vlak met de vijftig sterren. De vijftigduizend toeschouwers in het Rice-Eccles Olympic Stadium leken collectief hun adem in te houden, wachtend op wat er ging komen: de stadionspeaker had zojuist gezegd dat de vlag werd gedragen door politieagenten en brandweerlieden uit New York.

Op de achtergrond verstoorde een ratelend geluid de stilte. Jennifer wist dat het luchtruim voor de duur van de openingsceremonie was afgesloten. De helikopter moest door de autoriteiten en het leger zijn ingezet om de veiligheid van de toeschouwers en de meer dan tweeduizend atleten te garanderen. Die stonden op dit moment nog in de catacomben van het stadion te wachten tot ze naar binnen mochten tijdens de parade van de atleten. Een van hen was Mike Parker, de drieëndertigjarige ijshockeycenter van de Dallas Stars uit Texas en aanvoerder van het Amerikaanse ijshockeyteam. Oudste zoon van Sam en Sue Parker, broer van Robert, en sinds een klein jaar de vriend van Jennifer.

Was hij zenuwachtig? Jennifer was het in ieder geval wel, hoewel ze waarschijnlijk nog zenuwachtiger was geweest als ze daar nu zelf in de catacomben had gestaan. Ze had zich nooit gerealiseerd dat het voor het thuisfront bijna net zo spannend was om alles op de bank te ondergaan, zonder iets te kunnen

doen voor je geliefde. Je kon alleen maar naar het beeldscherm kijken, net als miljoenen mensen op de wereld op dit moment deden.

Dat haar vriend daar een onderdeel van was, was mooi, maar tegelijkertijd ook wel een beetje eng. Sommige sporters bleven weg bij de openingsceremonie uit angst voor een mogelijke aanslag, maar Mike had haar bezwaren weggewuifd. ‘Ik laat me dit niet afpakken door een stelletje terroristen,’ had hij gisteren aan de telefoon gezegd toen ze haar twijfels over zijn deelname had geuit. ‘Als het veilig genoeg is voor de president, is het ook veilig genoeg voor mij.’ Ze had hem schoorvoetend gelijk gegeven. Het olympisch stadion was op dit moment ongetwijfeld de best beveiligde plek op aarde en als ze in haar rol van NBC-commentator had mogen plaatsnemen op de perstribune of er het geld voor over had gehad – een kaartje voor de openingsceremonie kostte meer dan achthonderd dollar – dan had zij nu ook in het stadion gezeten, in plaats van hier op de bank bij de Parkers.

De camera zoomde weer in op de gehavende vlag. Vlak voor de witte sterren was de scheur gestopt, de vlag was verder heel gebleven. De symboliek was treffend: voor het oog van de wereld liet zelfs de *star-spangled banner* zien dat de vijftig staten verenigd zouden blijven – wat terroristen ook mochten proberen. Bijna in het midden zat een rechthoekig gat, net of er door iemand met een schaar in geknipt was, nadat hij eerst met een liniaal het vlak dat hij wilde knippen had afgetekend. Het was moeilijk te geloven dat deze vlag onder de puinhopen van het World Trade Center had gelegen. Maar toch was dat het verhaal: drie dagen na de aanslagen van 11 september was dit stuk doek gevonden, en hij was niet verbrand, zoals de gewoonte was met Amerikaanse vlaggen die beschadigd waren. De kolonel van de National Guard had hem laten bewaren, de vlag had een reis gemaakt langs alle grote Amerikaanse sport-

evenementen, waaronder de Super Bowl, en zo had deze stars-and-stripes zijn symbolische betekenis gekregen.

‘Wat een mooi eerbetoon,’ zei Sue tegen niemand in het bijzonder. Door haar waterige ogen leek het of ze heel erg verkouden was, maar Jennifer wist wel beter. De moeder van haar vriend Mike had vanmiddag al haar voorbereidingen getroffen. De doos tissues stond klaar voor dit soort beelden en voor het moment waarop haar oudste zoon straks het stadion binnenliep.

Sam had zijn hand op Sue’s been gelegd en reikte haar het eerste witte doekje aan, zonder zijn blik van de tv af te wenden. Robert leek veel minder onder de indruk van het hele gebeuren. Hij zat rechts van Jennifer onderuitgezakt op een stoel die hij uit de eetkamer had gepakt, ofschoon er nog genoeg plek op de bank was, naast Sue en Jennifer. Zijn stoel steunde alleen op de twee achterpoten, waardoor hij al het gewicht op zijn benen droeg.

‘Dragen ze de vlag niet verkeerd om?’ vroeg Jennifer met het risico dat ze zich belachelijk maakte bij haar aanstaande schoonfamilie. Het blauwe vlak met de witte sterren hoorde toch linksboven te zitten, en niet linksonder, zoals de vlag nu gedragen werd?

‘Nee,’ bromde Sam Parker, ‘heb je nog nooit van de Flag Code gehoord?’

Jennifer knikte. Uiteraard wist ze als geboren Amerikaanse van het bestaan van de vlaggencode, die onder andere voorschreef hoe je het nationale symbool, ook wel liefkozend ‘old glory’ genoemd, moest opvouwen en dragen en hoe je ermee moest salueren.

‘Niet iedereen kent de Flag Code uit zijn hoofd,’ hielp Sue haar. ‘Dat hoeft ook niet als topsporter.’

Sam haalde zijn schouders op. ‘Juist topsporters –’

‘Kunnen we even stil zijn?’ onderbrak Robert hem. ‘Ik wil

dit horen.’ Hij knikte naar de televisie, waarop door de regie naar Kandahar in Afghanistan geschakeld was. Tientallen Amerikaanse militairen stonden daar in hun groene uniformen naar dezelfde tv-beelden te kijken als Jennifer en de familie Parker.

Het was het eerste wat Robert zei sinds ze zich voor de televisie hadden geïnstalleerd. Dat was op zich niet bijzonder; Jennifer had hem nooit meer dan drie zinnen achter elkaar horen zeggen. Wellicht spaarde hij zijn stem om te praten op de momenten die er echt toe deden. Zijn ouders daarentegen kletsten je de oren van de kop en ook Mike kon er wat van. Als je de familie Parker bij elkaar in één kamer zette verzandde de ontmoeting al snel in een driegesprek tussen Sam, Sue en Mike. Voor de beleefdheid werden er eerst wel wat vragen gesteld aan Jennifer, maar daarna werd snel overgeschakeld op ‘Parkerpraat’, zoals Jennifer het inmiddels was gaan noemen: ze begonnen met de trainingen en wedstrijden van Mike en schakelden daarna over op de belevenissen van Sam en Sue. Als het gesprek even dreigde stil te vallen werden alle burens van de Parkers besproken, waarna er herinneringen werden opgehaald aan alle burens die ze vroeger hadden gehad. Al die tijd zat Jennifer er maar een beetje bij, ze kende al die namen van die mensen niet, en ze kon zich pas weer in het gesprek mengen als het ter afsluiting over het nieuws en het weer ging.

Zo gingen er dan een uur of drie voorbij, waarin constant een van de drie Parkers aan het woord was. Robert, de vierde Parker, mengde zich in die drie uur niet één keer in het gesprek, hoewel Sue wel probeerde hem erbij te betrekken door eens in de zoveel tijd ‘Weet je nog, Robert?’ of ‘Dat was leuk, hè?’ te vragen. Meestal knikte of humde hij dan ter bevestiging, waarna Sue glimlachte en het een minuut of tien later weer probeerde met eenzelfde soort vraag, maar praten deed hij als

vierde Parker vrijwel nooit. Volgens Mike was Robert als kind niet zo stil geweest, maar had zijn zwijgzaamheid alles te maken met wat hij als soldaat had meegemaakt tijdens de Golfoorlog.

Wat daar precies gebeurd was wist Mike niet – of misschien wilde hij het niet weten. Het was al bijna tien jaar geleden dat Robert als soldaat in Koeweit had gezeten, maar volgens Mike dacht zijn jongere broertje Robert er nog elke dag aan – of in ieder geval vaker dan hij wilde.

Jennifer richtte haar aandacht weer op de televisie. Het geluid van schijnveiligheid, veroorzaakt door een laaghangende helikopter, werd nu overstemd door de eerste tonen van de ingetogen, bijna vredige uitvoering van het volkslied door het Mormon Tabernacle Choir, gevolgd door een close-up van president George W. Bush. Hij keek wat treurig uit zijn ogen en zong helemaal niet mee.

‘...the bombs bursting in air, Gave proof through the night that our flag was still there. O say does that star-spangled banner yet wave o’er the land of the free and the home of the brave,’ zong het koor. En terwijl de wind bijna gelijktijdig met de muziek aanzwol, en nu heel duidelijk te zien was dat de gehavende vlag, de vlag die onder de puinhopen van het WTC vandaan was gehaald, geen rechthoekig gat had maar eerder een winkelhaak, kon Jennifer er niets meer tegen doen: ze had kippenvel.

De beroemde woorden die ze zo vaak had meegeneuried, en in haar hoofd had meegezongen, vooral als ze zich inbeelde dat ze op het hoogste treetje van het podium stond, leken in betekenis te groeien, in haar hoofd en in haar hart. De tekst en de muziek van het volkslied ‘The Star-Spangled Banner’, de beelden van de gehavende vlag en de herinnering aan die zwarte dag in september vielen zo goed samen met haar gevoel – het gevoel van het hele Amerikaanse volk. Dat werd nog eens ex-

tra benadrukt toen de regie opnieuw naar Kandahar schakelde, waar tienduizenden Amerikaanse soldaten gelegerd waren om in naam van operatie Enduring Freedom Osama Bin Laden te vinden, het meesterbrein achter de aanslagen van 11 september. Nu pas snapte ze waarom haar schoonmoeder al bij de eerste tonen van het volkslied naar haar doosje met tissues had gegrepen.

‘Hier, meid,’ zei Sue terwijl ze haar een tissue overhandigde en tegelijkertijd opstond. ‘Zo, ik zal eens even wat lekkers te eten en te drinken pakken. Wil iedereen popcorn en cola?’

‘Ik help je wel even,’ antwoordde Jennifer. Ze kwam nog niet zo heel lang over de vloer bij de Parkers, maar ze had al wel ontdekt dat de mannen over het algemeen geen poot uitstaken. Het excuus van Mike was vaak dat hij energie moest sparen voor belangrijke wedstrijden. ‘Ik ga juist bij mijn ouders eten om niet over de afwas te hoeven nadenken. Het is toch van de zotte dat ik moet gaan helpen terwijl Robert en mijn pa niets doen? Het is niet alsof ik daar woon of zo,’ had hij op nukkige toon gezegd toen Jennifer er eens over begonnen was. ‘Nee hoor, zolang zij niets doen, blijf ik lekker op de bank zitten. En dat zou jij ook moeten doen, je bent te gast.’

Daarover ging ze dan maar niet in discussie. Wie was zij om Mike te veroordelen om de manier waarop hij met zijn familie omging? De laatste keer dat ze zelf bij haar ouders thuis in Ringgold, Texas, was geweest was alweer bijna zeven jaar geleden, tijdens de begrafenis van Frannie.

Sue knipoogde terwijl ze de koelkast opende om de cola te pakken. ‘De volgende keer dat ik die tissues nodig heb tijdens het volkslied hoop ik dat het is omdat Mike goud heeft gewonnen. Ik kan er niks aan doen, maar als ik die muziek hoor en denk aan die afschuwelijke beelden van dat vliegtuig in die toren, dan schiet ik gewoon vol.’

‘Ik huil eigenlijk nooit.’ Jennifer liet het klinken als een be-

kentenis. ‘Ik kan me niet eens meer herinneren wanneer de laatste keer was.’

Dat was een leugen: de laatste keer dat ze gehuild had was vorig jaar, toen de arts aan haar ziekenhuisbed had gezegd dat ze rekening moest houden met een revalidatie van een flink aantal weken.

‘Jullie hebben ook nog geen kinderen,’ zei Sue glimlachend, ‘sinds wij kinderen hebben, huil ik om bijna alles.’

Hoorde ze het goed: het woord ‘nog’ voor de woorden ‘geen kinderen’? En de eigenlijke wens van Sue die daar dan weer onder lag: wanneer krijg ik kleinkinderen? Natuurlijk wilde Sue oma worden, dat wilde iedere moeder van een bepaalde leeftijd uiteindelijk, maar Jennifer moest zelf nog even wennen aan het idee dat zij, Jennifer Rose, samen met Mike verantwoordelijk werd voor het krijgen van Sue’s kleinkinderen, aangezien het van Robert waarschijnlijk niet ging komen. En ze kon Sue nog niet beloven dat ze oma werd, dat het ook daadwerkelijk ging lukken.

Sowieso moest Jennifer nog steeds wennen aan de verwachtingen van de maatschappij bij vrouwen van boven de dertig. Het leek wel alsof moeder worden het enige was wat haar nog restte, sinds ze gestopt was met schaatsen. En daarom was ze vol voor de nog prille relatie met Mike gegaan, met alles wat daarbij hoorde, en had hem duidelijk gemaakt dat het dan maar zo snel mogelijk moest gebeuren, aangezien ze al tweeëndertig was. Ze had gezegd dat ze er ook meteen twee wilde; kinderen die alleen opgroeiden vond ze altijd een beetje raar, alsof die niet helemaal gesocialiseerd waren.

Mike vond het uiteraard ‘helemaal prima’, mits er rekening gehouden werd met zijn olympische droom, wat Jennifer dan weer als geen ander begreep. Dat het tot nu toe nog niet was gelukt was volgens haar huisarts voorlopig geen reden tot zorg. Ze moesten het gewoon blijven proberen, en liefst ‘in de week

voor de eisprong om de dag gemeenschap hebben,' zoals hij dat noemde. Zelf gaf ze de voorkeur aan de omschrijving van dagelijks een potje seks.

Dat deden ze nu al een halfjaar. Inmiddels wist ze precies hoe haar cyclus liep, wanneer haar eisprong was en wanneer haar meest vruchtbare moment was, maar al die kennis had hen nog niet veel verder gebracht. En nu zat ze hier, in het huis van de Parkers in Salt Lake City, en keek ze naar de openingsceremonie, waar haar geliefde zo in beeld zou komen, bij deze drie mensen die ze sinds kort haar schoonouders en haar zwager noemde, ook al was dat technisch gezien nog niet zo, maar het lag in de lijn der verwachting dat zij en Mike gingen trouwen. Ze moest blij zijn dat ze hier was, haar nieuwe leven en nieuwe familie omarmen en niet denken aan de twee doemscenario's die de hele dag al door haar hoofd rondspookten: een aanslag tijdens de openingsceremonie waarbij Mike een van de slachtoffers was of – nog erger – de gynaecoloog die zei dat ze onvruchtbaar was. Wat restte haar dan nog, zonder topsportcarrière? Dus om te voorkomen dat Sue na de woorden 'nog geen kinderen' ook de woorden 'oma' en 'kleinkinderen' uitsprak, bracht Jennifer gauw het gesprek op een veiliger onderwerp: de eerste wedstrijd van Team USA, die pas over een week was.

'Ben jij al zenuwachtig voor volgende week?' vroeg Jennifer terwijl ze de popcorn in de magnetron zette.

Sue schudde haar hoofd. 'Zenuwachtig? Nee, dat niet. Ik heb er vooral veel zin in.'

De Parkers zagen de laatste Olympische Spelen van hun zoon als een ervaring die ze nooit meer zouden meemaken. Afgezien van de krankzinnig dure openingsceremonie wilden ze zo veel mogelijk wedstrijden bijwonen en daar hadden ze ook alle tijd voor; Sam was inmiddels gepensioneerd en Sue vulde haar dagen met liefdadigheidswerk. 'Gelukkig hebben we goede kaarten. We hebben stoelen op de eerste ring.'

Het ploffende geluid van de popcorn werd onderbroken door de ping van de magnetron. Sue pakte het eruit, deed het in een schaal en schonk de cola in. Met hun handen vol liepen ze terug naar de woonkamer.

‘Allemachtig, dit gaat lang duren,’ zei Sam op zijn kenmerkende bromtoon toen de parade begon en Griekenland traditiegetrouw als grondlegger van de moderne Olympische Spelen de atletenparade opende. Daarna kwamen alle landen in alfabetische volgorde binnen. ‘Andorra, Argentinië, Armenië, Australië... We zijn nog niet eens met de B begonnen.’

‘Ik ga nog even naar de wc,’ zei Jennifer toen ze de cola op tafel had gezet. ‘Het duurt toch nog minstens een uur voordat Mike in beeld komt.’

Om tijd te rekken en ongestoord te kunnen plassen liep ze naar de wc in de badkamer boven. De smetteloosheid van de wit betegelde badkamer was ongetwijfeld Sue’s verdienste. Sue kreeg het voor elkaar dat het toilet in huize Parker eruitzag alsof het nooit werd gebruikt. Dat zorgde ervoor dat Jennifer altijd minstens twee keer checkte of ze de ruimte wel even netjes achterliet als ze deze had aangetroffen.

Ze pakte wat velletjes wc-papier, wikkelde haar roodbruine tampon erin en opende het afvalbakje, dat gevuld was met de kartonnetjes van lege wc-rollen. Ze bedacht dat ze haar afval extra kon camoufleren door het in de binnenkant van het karton te proppen. Ze pakte de bovenste lege wc-rol eruit en kantelde hem met de open kant naar beneden, waardoor er iets op de grond viel. Het was een kartonnen doosje waarop stond dat er Xanax Alprazolam voor oraal gebruik in zat. Op het etiket stond dat de Xanax was voorgeschreven voor dhr. R.W. Parker, geboortedatum 22-03-1971, dosering driemaal daags 0,5 mg. Dhr. R.W. Parker uit 1971, dat moest Robert zijn. Robert William Parker, vernoemd naar zijn grootvader William, die nog in de Tweede Wereldoorlog had gevochten.

Ze opende het geplette doosje. Er zat een volle strip in en een aangebroken strip waar zo te zien drie pillen uit waren. De bijsluiter ontbrak, maar was Xanax niet een medicijn tegen angst- en paniekaanvallen? Vreemd, daar had ze Mike nog nooit over gehoord.

Ze verstopte het doosje weer in de wc-rol en pakte een andere lege rol om haar afval in te verbergen. Toen ze zeker wist dat Sue op het eerste gezicht niets in het afval zou zien draaide ze zich om voor een laatste check op de wc-bril. Mooi, het toilet zag er ongebruikt uit. Nu was ze klaar om de tweede horde te nemen: haar handen wassen zonder op de grond te druppelen, zodat het leek alsof ze de wasbak en de grond daaronder net een schoonmaakbeurt had gegeven.

‘Waarom ging je nou naar boven?’ vroeg Sam toen ze de woonkamer weer in kwam.

‘Vrouwen hebben soms wat meer privacy nodig,’ antwoordde Sue voor Jennifer. Ze wapperde met een tijdschrift wat frisse lucht naar zich toe. ‘We hebben er nog een paar blokjes op gegooid. Speciaal voor jou, om te voorkomen dat je het koud krijgt.’

Jennifer glimlachte dankbaar. De warmte benam haar zowat de adem, maar ze durfde haar vest niet uit te doen. Straks vonden ze haar ondankbaar. De gedachte aan de weggegooide Xanax probeerde ze weg te drukken en ze deed alsof ze aandachtig naar de televisie keek. Vrijwel alle sporters liepen met een grote glimlach hun ererondje door het stadion. Het leek wel alsof het hen niet deerde dat ze in gekke pakjes liepen. Zelf had ze altijd het liefst de kleding van haar sponsor gedragen, maar tijdens de Olympische Spelen was dat not done. Tijdens deze twee weken moest je doen alsof de commercie niet bestond en je voegen naar de regels van het olympisch comité van je eigen land; die hadden soms de meest bizarre kledingvoorschriften. Dat was ook nu weer te zien: sommige sporters had-

den een raar hoedje op, anderen liepen achter de vlagdrager van hun land aan met een klein vlaggetje in de hand, en een paar atleten uit het Midden-Oosten droegen zelfs een tulband. Een van de Oost-Europese landen had de outfit van hun sporters goed aangepast aan het weer: ze droegen een bontmuts en een bontsjaal, ideaal voor de kou die ze moesten trotseren, want het was buiten zeven graden onder het vriespunt. In de huiskamer van de Parkers was het inmiddels zeker dertig graden warmer. Zelfs de eerder zo kille vloer bracht nu weinig verkoeling, ook al zat er alleen een sok tussen haar voetzolen en de plavuizen.

‘Daar heb je ze!’ riep Sue. Ze sprong op van de bank en begon driftig met haar vlaggetje mee te zwaaien. ‘Daar is ’ie! Daar is Mike!’ In haar enthousiasme riep Sue de naam van haar oudste zoon, alsof hij haar kon horen, maar er zat toch zeker een paar kilometer tussen het huis en het stadion. Haar geestdrift werkte aanstekelijk, want ook Jennifer stond op van de bank en zelfs Sam stond in zijn handen te klappen. Alleen Robert bleef op zijn stoel zitten, de stoel waar hij de hele avond al aan vastgeplakt had gezeten – zorgde het gebruik van Xanax er soms voor dat je apathisch bleef terwijl om je heen iedereen uit zijn dak ging? Misschien waren de medicijnen de verklaring voor Roberts afwezige en stille gedrag. Ze had wel eens gehoord dat je emoties door medicijnen als Xanax werden onderdrukt.

Mike kwam nu vol in beeld en liep net zo driftig als zijn moeder met zijn vlaggetje te zwaaien. In zijn andere hand had hij een videocamera om de laatste openingsceremonie van zijn carrière vast te leggen. Net als de rest van Team USA had hij een donkerblauwe baret op, die stond hem niet eens zo slecht. Zijn mooie blonde lokken waren nog net te zien, en ook het trainingspak, dat dezelfde kleur had, kon ermee door. Ja, ze mocht best trots op hem zijn, zoals hij daar liep en naar de camera zwaaide en lachte.

De tv-commentatoren raakten ondertussen niet uitgepraat over de grote vraag wie de eer kreeg het olympische vuur aan te steken toen de estafette met de olympische vlam in het stadion begon en daarvoor alle grote Amerikaanse wintersporters uit het verleden waren opgetrommeld. Bij iedere overdracht werd er hard gejuicht in het stadion. De Amerikanen droegen hun olympische helden nu eenmaal op handen, helemaal als er ook nog een bijzonder verhaal aan hun overwinning hing.

Het stadion ontplofte pas echt toen de vlam werd overgedragen aan Mike Eruzione, de aanvoerder van het Amerikaanse ijshockeyteam dat in 1980, midden in de Koude Oorlog, de Sovjet-Unie versloeg en daardoor uiteindelijk goud won. Samen met zijn toenmalige teamgenoten en onder het gejuich van 'USA, USA, USA!' bracht Eruzione de toorts naar een soort van wenteltrap. Daar ging het vuur omhoog, onder begeleiding van de toch al bombastische, steeds luider aanzwellende muziek. Toen de vlam eindelijk in de top van de toorts was aangekomen en in volle hevigheid ontbrandde, was dat de spreekwoordelijke kers op de taart.

Sue wilde haar de doos met tissues al aangeven, maar Jennifer schudde haar hoofd en keek strak voor zich uit. Haar tranen bewaarde ze liever voor thuis. Ze kon niet riskeren dat ze hier onbedaarlijk ging zitten snikken; wie weet hoelang het duurde totdat ze weer een beetje tot rust gekomen was. Dus ze hield haar tranen in en het enige wat fysiek zichtbaar was, was het kippenveld op haar armen. Dat kwam echter niet door het spectaculaire slotakkoord van de openingsceremonie, waarvan zelfs de grootste cynicus een warm gevoel kreeg, maar door het besef dat plotseling tot haar was doorgedrongen. Het besef dat ze hier niet hoorde. Dat ze niet hier in het huis van de Parkers had moeten zijn, maar dat ze daar in de juichende menigte, tussen de olympiërs, in het Rice-Eccles had moeten staan.

Natuurlijk was de openingsceremonie niet het doelwit. Je zou wel gek zijn. Je kon beter toeslaan op een onverwacht moment. En dus was de openingsceremonie niet geschikt. Iedereen stond op scherp, iedereen verwachtte juist nú een aanslag. Het was immers het doemscenario van de autoriteiten, een aanslag onder het toezien van de wereld. Een aanslag die via live-televisie door miljoenen televisiekijkers wereldwijd werd bekeken, zoals Al Qaida vorig jaar was gelukt. Maar er was een groot verschil: 11 september 2001 kwam min of meer onverwacht voor de wereld. Die aanslag had op iedere dag, op ieder tijdstip, in iedere stad kunnen plaatsvinden. De aanslag die de wereld hier in Salt Lake City verwachtte zou binnen nu en twee weken komen.

Ze hadden dus exorbitante beveiligingsmaatregelen genomen, zoals de sluiting van het luchtruim. De helikopters die je tijdens de openingsceremonie hoorde hadden presidentiële toestemming om het luchtruim te bewaken. De andere maatregelen noemden ze niet, maar die moesten er zijn. Ze hadden met alle denkbare scenario's rekening gehouden: terroristen die een stadion binnendrongen met bommen, terroristen die in het olympisch dorp of in een van de stadions om zich heen begonnen te schieten, terroristen die met hun auto op een mensenmassa in reden, of een auto lieten ontploffen bij een van de olympische

locaties. Op het lijstje stond verder nog de mogelijkheid dat het water of het voedsel op grote schaal vergiftigd werd, dat terroristen biologische of chemische wapens zouden inzetten en natuurlijk, sinds 11 september, dat een terrorist een vliegtuig zou kapen en een van de olympische stadions binnenvloog.

Er was echter altijd iets te bedenken om al die knappe koppen van de Secret Service, de FBI, de National Guard en de rampendienst FEMA te misleiden. Iets wat niet op het lijstje stond. En dat was de kunst: iets bedenken wat de autoriteiten niet bedacht kregen. Om te beginnen moest je voor een ander moment dan de openingsceremonie kiezen. Een moment dat ze niet verwachtten, maar dat wel zo veel mogelijk impact had. En er waren mogelijkheden zat, de Olympische Spelen duurden twee weken. Nu liep iedereen nog op zijn tenen, maar dat ging snel afzakken. Er kwam een moment dat de beveiliging minder alert was. Ze konden niet altijd op scherp staan. De kunst was juist dan toe te slaan, als de onvermijdelijke laksheid van mensen weer naar boven kwam. Over een paar dagen bijvoorbeeld, als de eerste angst weggeëbd was. Ze hadden tienduizend beveiligers ingeschakeld, maar er was altijd wel ergens een gaatje te vinden: bij een wedstrijd zonder optimale beveiliging, in het olympisch dorp, of in het mediacentrum.

En eigenlijk hoefde het niet eens iets met de Olympische Spelen te maken te hebben, als het maar in Salt Lake City was: een café of restaurant gevuld met veel bezoekers was ook een mooi doelwit met veel impact. Er waren zo veel mogelijkheden. De Olympische Spelen waren niet voor niets naar Salt Lake City toe gehaald. Het ging hier gebeuren.

Lees verder in *Op glad ijs*.

Eerste druk januari 2018

Copyright © 2018 Inge Duine

Copyright © 2018 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagontwerp en -illustratie Studio Jan de Boer

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 4366 3

ISBN e-book 978 90 261 4367 0

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.